

Emirdağ'da Lakaplar Üzerine Bir Araştırma A Study on Nicknames in Emirdag

Ömer Faruk Yıldızkaya *

Özet

Bu çalışmanın amacı, tarih boyunca Türklerde lakap takma geleneğinin görülmesinden hareketle Türkiye'de Emirdağ yöresinde kullanılan lakapları tespit etmek ve bunlara bakarak lakap verilme nedenlerini ve biçimlerini bir tasnif altında belirlemektir. Tespit ettiğimiz çok sayıda lakaba bakarak bunların son tahlilde kişileri pratik tanımlama fonksiyonuyla kullanıldığını; kimi zaman fiziksel özelliklere, kimi zaman ailelere, kimi zaman etnik kökene, kimi zaman davranış ve huy biçimlerine göre verildiğini söylemek mümkün olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Lakap, Emirdağ, Türkmen, halk türküleri

Abstract

This study lists the nicknames which are collected in Emirdağ and classifies them according to the reasons why they were given and according to their type. Nicknames have a practical function in that they differentiate persons from one another with criteria such as physical aspects, family relations, ethnic roots, manner and character.

Keywords: Nicknames, Emirdag, Turkmen, folk songs

Lakap, Türkçe sözlüklerde "Bir kimseye veya bir aileye kendi adından ayrı olarak sonradan takılan, o kimsenin veya ailenin özelliğinden kaynaklanan ad"¹ olarak tanımlanmaktadır.

İlk örneklerini Türk destanlarında gördüğümüz lakaplar, kişiyi bazen aşağılayan bir söz olabilmekte ise de çoğu zaman kişiye çok özel ayrıcalık(lar) da verebilmektedir. Diğer yandan lakapların -gerçeğe uygun olarak- bir kişiye verilmesi, halkımızın bu konudaki yeteneğini ve mizahi yönünü de ortaya çıkarmaktadır.

* Ömer Faruk Yıldızkaya, araştırmacı yazar.

¹ *Türkçe Sözlük*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara, 1989, s. 956.

Doğar doğmaz etnik menşeli veya soya dayalı alınan lakaplar olabildiği gibi sonradan takılan lakaplar daha yaygındır. Bu anlamda lakaplar, kişiyi kolay ve pratik bir şekilde tanımlaması bakımından önemli bir fonksiyona sahiptir.

Bu çalışmada lakap takmanın sebeplerini ve nasıl oluşturulduğunu Emirdağ yöresinden derlediğimiz bazı örneklerle açıklayacağız:

Konuşurken “Ben” kelimesini çok kullanan Gözeli köyünden Ahmet Avcı’ya “Ben Ahmet”; hatırını soranlara “Bin Şükür” cevabını veren Pörnek köyünden Abdülkadir Gürbüz’e “Bin Şükür”; Maliye Memuru Deli Ceylan’ın “Haşarat gibi adamsın.” dediği Bağlıca köyünden Ramazan Öncü’ye “Haşarat”; verilen her işi olumlu olarak sonuçlandıran Gözeli köyünden Battal Kılıçkan’a “Yaradan”; aynı köyden işini çok süratli yapmasıyla tanınan Sinan Öz’e “Zehir”; beş vakit namazını düzenli bir şekilde kılan Fakı Çivri’ye “Müslüman Fakı”; haksızlıklara karşı çabuk sinirlenmesinden dolayı Abdullah Tapmaz’a “Çıngı”; çocukluğunda kılık kıyafetine pek dikkat etmeyen ve çoğunlukla çöplükte oynayan Karacalar köyünden Rıza Atmaca’ya “Kırlı Rıza”; annesi hasat zamanında çalışırken kıraç bir tarlada doğurduğu için, aynı köyden Hüseyin Atmaca’ya “Kıraç Hüseyin”; dedesinin çok devesi olduğundan Başkonak köyünden İsmail Dişçürük’e “Develioğlu”; küçüklüğünde boyu akranlarına göre kısa olan aynı köyden Ramazan Yedikapı’ya “Çomu Ramazan”; gözleri ve kaşlarının yapısıyla baykuşu andıran Türkmen Akören köyünden Abdülkadir Aksoy’a “Baykuş”; futbol oynarken çok hızlı koşan Ayhan Canver’e “Tazı Ayhan”; koyunculukla iştiğal eden Demirkazık ailesine “Keneler”; hızlı yürüyüşü ve çabukluğundan dolayı Raif Kırpık’a “Tintin Raif”; öğrenci iken teleffuz etmekte güçlük çektiği Fransızca “Mösyö” kelimesinden dolayı Sait Sağlam’a “Mösyö Sait” lakabı takılmıştır.

Emirdağ yöresinde aynı hayvanın iki farklı özelliğinin de lakap olarak verildiği görülür. Örneğin bu yörede hindi anlamına gelen “culuk” kelimesi; boyu uzun olan (Culuk Ziya) ya da çabuk öfkelenen (Culuk Mesut) kişilerin lakabı olabilmektedir.

Yörede bu lakapları taşıyanlardan bazılarıyla yaptığımız görüşmelerden derlediğimiz birkaç örnekle lakap verilme nedenlerini aktaralım. Babası “Çürükçü” lakabıyla tanınan Vesile Gürbüz, babasına lakap takılışını şöyle anlatır:

“Babam Hüseyin Erdönmez, kardeşi Hacı Çavuş ile ortak manav dükkanı işletmektedir. Bir süre sonra aralarında anlaşmazlık çıkar. Babam hissesini alarak ortaklıktan ayrılır. Suvermez köyünden olan anamı, babasının evine bırakır ve Antalya’ya gider. Emirdağ pazarında satmak için Antalya’dan bir kamyon ermiş, siyah erik satın alır. Arabaya çadırı çekerek pazartesi günü akşamüstü Emirdağ’a gider. Salı günü Emirdağ pazarı kurulur.

Babamı çok seven Palabıyık amca, babamın geldiğini duyunca pazar yerine gider. Babam arabanın başında olan babama:

-Ne yaptın? Ne getirdin? diye sorar.

Babam:

-Antalya'dan bir kamyon erik getirdim, amca, diye cevap verir.

Palabıyık amca:

-Aç çadırı, bakayım, der. Babam çadırı açar açmaz çevreye çürük erik kokusu yayılır.

Palabıyık amca, babama:

-Vay benim çürükçü oğlum, kuru parayı çürük eriğe mi verdin, geldin? der.

Bu konuşmaya şahit olanlar o günden sonra babama "Çürükçü" lakabını takarlar."²

"Kamçılı" lakabıyla tanınan Arife Yıldızkaya'ya bu lakabın kendisine nasıl verildiği sorulduğunda şöyle anlatır:

"Kamçılı, benim ebemin lakabıymış. Ebem, sabah erken kalkıp soğuk suyla hamuru kararmış ve hemen yaylaya gidermiş. Yaylaya vardığında gelinlere yoğurtları hazırlamalarını söyler; başını yastığa koyup biraz uyurmuş. Kalkıp yoğurtlarla beraber; hamur gelene (kabarana) kadar Emirdağ'a geri dönüp, ekmeği yapıp, tarlada çalışanlara yetiştirmiş. Ebem gayet çabuk biri olduğu için ona "Kamçılı" derlermiş. Babam da bana çabukluğumdan dolayı "Ebesi kamçılı gibi." dedi. Benim de lakabım böylece "Kamçılı" oldu."³

İlk köy romanı sayılan Paşabey-zade Ömer Ali Bey'in *Türkmen Kızı* adlı eserinde; roman kahramanlarının lakaplarla anılması Türkmenlerin de günlük yaşamlarında lakap kullanımına dikkat çeker: "Kara Memiş", "Uzun Hasan", "Yağlı Kurşun Ahmet", "Aç Sülü", "Kır Tilki", "Sarı Zeynep", "Kelebek Osman", "Hasan Çavuş", "Karaca Kız", "Karakuşluoğlu İbrahim", "Kumru Ali", "Kırımoğlu", "Zehraboğlu Ali"⁴.

Emirdağ folklorunda bütün canlılığı ile yaşayan lakaplar; türkülerde, ağıtlarda ve şiirlerde de kullanılmıştır. Bir Emirdağ türküsü:

Seyrekbasan derler öz adım Nuri,

Gel otur yanıma Kezi'nin Hayri,

Sevdim sevdim alamadım yâr seni,

² Vesile Gürbüz; 54 yaşında 3 çocuklu, İzmir Özdere'de oturan ve okuryazar olmayan biridir. Buradaki hikaye onun anlattıklarından derlenmiştir..

³ Arife Yıldızkaya; 70 yaşında, 5 çocuklu, Emirdağ'da yaşayan ve okuryazar olmayan biridir. Buradaki hikaye onun anlattıklarından derlenmiştir.

⁴ Paşabey-zade Ömer Ali Bey, *Türkmen Kızı*, (hzl. M. Kayahan Özgül), Zağnos Kültür ve Eğitim Vakfı Yayınları, Balıkesir 1995.

*Kız doğur oğluma alayım bari.*⁵

dizelerine baktığımızda yörede yaktığı türkülerle tanınan Suvermez köyünden Nuri Demir'in lakabı "Seyrekbasan" sözüne rastlarız. Bu lakap Nuri Demir'e yürüyüş biçiminden dolayı takılmıştır.

Bugün, hüzünlü bir melodiyle türkü olarak okunan ve yöredeki yaygın ağıtlardan biri olan "Gıldolak" ağıdının dizelerine göz atalım:

*Gıldolak'ın eğlencesi Karataş,
Ne anam var ne babam var ne gardaş,
Beşli mavzer olsun bana arkadaş,
Alınan avlandım ona yanarım.*

*Buldu da gider şu Gara Seyit,
Var mı sülalende böyle bir yiğit?
Böyüt Macar gızı Mehmed'i böyüt,
Ben bir ela gözlü yârdan ayrıldım.*

*Can attım dereye aralıydı,
İçinde Gıldolak yaralıydı,
Seni vuran yiğit nereliydi?
Alınan avlandım ona yanarım.*

*Gıldolak demeyin Mehemmet deyin,
İşte ben gidiyorum adını goyun,
Gınaman komşular sizler de duyun,
Alınan avlandım ona yanarım.*⁶

Asıl adı Mehmet Kantar olan Demirci köylü, uzun boylu ve iri yarı bir yörük delikanlısına, başında devamlı keçi kılından örülmüş dolama takmasından dolayı "Gıldolak" lakabı verilmiştir.

⁵ Ömer Faruk Yıldızkaya, "Emirdağ Türküleri" IV. Afyonkarahisar Araştırma Sempozyumu Bildirileri, Afyon Belediyesi Yayınları, Afyon 29-30 Eylül 1995, s. 168.

⁶ Ömer Faruk Yıldızkaya, *Emirdağ Yöresi Türkmen Ağıtları*, Bayraklı Matbaası, İzmir 1992, s. 108-109.

Emirdağ'da yetişmiş Türkmen şairleri de yöredeki lakapları şiirlerinde kullanmıştır. Türkmen yurdu Emirdağ'ın folklorik özellikleri ile mahallî motiflerini şiirlerinde büyük bir ustalıkla ve nakkaş titizliğiyle işleyen şâir Fakı Edeer'in şiirindeki dizelere bakalım:

*Kolanşamlı Fevzi, Deli Celal'den
Hacı Bekir, Kefkirli'den Omar'dan,
Kumarcılar vazgeçti mi kumardan?
Vale'den, Karo'dan, Koz'dan bihaber.*

*Rahmetlik Aşçı Mecit Dedeci,
Kasap Sadık kesiyor mu üveci,
Zeynepoğlu boşladı mı güveci,
Fırından, ateşten, közden bihaber.*

*Kör Havus hasta olmuş bu sene,
Opsa tarla karıştı mı dikene?
Kuşçu Kadir ava gidermiş gene,
Keklikten, ördekten, kazdan bihaber,*

*Gençler hazırlanmış damat olmaya,
Sucu Dudu gider oku yaymaya,
Edeler yeltenir davul vurmaya,
Nişanlıdan, gelin kızıdan bihaber,*

*Yıkıldı mı Çıldırların sinema,
Ne yapıyor Şapşapların Avara,
Kim gidiyor Kenelerin davara,
Keçiden, koyundan, yozdan bihaber.*

*Selamımı deyin tüm arkadaşlara,
Zübeyir'e, İsmail'e, Pınar'a,
Cakcak'a, Fikri'ye, Tıkr İlhan'a,*

*Türküden, koşmadan, sazdan bihaber.*⁷

Bu şiirde de aynı şairin aşağıdaki bir diğer şiirinde de lakapların kullanımı dikkat çeker:

*Paşagızı denk vururdu tefini,
Gambur Bekir saklamazdı gafını,
Hacı Osman çekmezidi lafını,
Konaklar, haneyle, hanlar nerede?*

*Münir Özkara emir verirdi,
Kemçik Çöpçü köpekleri vururdu,
Cavat Abbas etrafını korurdu,
Karabaştan akan kanlar nerede?*

*Şoför Ahmet vardı avcılar başı,
Vallahi yemedim vurduğu kuşu,
Tahir Efe'nin de karaydı başı,
Eski zamanki tanlar nerede?*

*Dellal Mehmet ünneridi ilanı,
Yasin Usta cızarı idi planı,
Yunlu Veli söylemezdi yalanı,
Afacan akranı canlar nerede?*

*Cukcuk Musa beş vaktini kılardı,
Şerif Aba bağ bahçeyi sulardı,
Hamzahacılı Pırı kaval çalardı,
Eski muhabbetler, hanlar nerede?*

*Kör Bekteş de hezin girer kapıdan,
Kara Veli emekliydi nüfustan,*

⁷ Fakı Edeer, *Gurbetteki Emirdağ*, Emirdağ Ofset, Ankara 1994, s. 13-14.

*Eşşekçi İzzet'in oruç topundan,
Eski ramazanlar günler nerede?*

*Yalangıran yaylısını koşardı,
Sarı pani arkasına düşerdi,
Bayatlı Eşraf'ı gören şaşardı,
Eski urbalar yenler nerede?*

*Ezikkızı Battal'ın dişi çıkardı,
Terzi Moçu elifi don dikerdi,
Yağcı Çete yağ kolunu çekerdi,
Şimdiyi yaşarken dünler nerede?*

*Kuşgöz Arif idi çarşı bekçisi,
Bulunmazdı Koca Veli gibisi,
Hele Ana Sultan'ın yiğе kedisi,
Kön karı eriten yeller nerede?*

*Her cuma Ali Hoca sela verirdi,
Sağır olsa Ali Hoca'yı bilirdi,
Seydi Çiftçi ileriye görürdü,
İsimler, lakaplar, ünler nerede?*

*Bahri Özkan ince ayar ustası,
Zavallı Momili akıl hastası,
Hacı Abdullah'ın üzüm asması,
Maharet sahibi eller nerede?*

*Yandım'ın Ali de Efe uşağı,
Ethem Ağa'dan korkar Cıddan uşağı,
Geçilili terk eyledi eşeği,
Çaydereden akan seller nerede?*

*Gosa'nın Mustafa yalan söylerdi,
Gıradeli yalanını delerdi,
Kahvenin müşterisi gülerdi,
Usullar, yavaşlar, haller nerede?*

*Zekiye Böle'min herkes bölesi,
Kalbi temiz idi yoktu hilesi,
Eski Mustafa'nın çoktu çilesi
İçli kemanındaki teller nerede?⁸*

Türkçede lakapların çoğunlukla “oğlu” sözü ile bitmesi kuralına uygunluk, Emirdağ lakaplarında da kendisini göstermektedir: Çüğümoğlu, Bostanoğlu, Goraşoğlu, Hoşafıoğlu, Yumukoğlu, Gırlioğlu, Güduloğlu, Kekillioğlu, Bıdıoğlu, Gaz Velioğlu, Gırbızoğlu, Boyamaoğlu, Çetmioğlu vb. gibi örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Yörede -ler, -lar çokluk ekini alarak takılmış sülale lakaplarının bazıları ise şunlardır: Tahmazlar, Takazlar, Seyitler, Cıddanlar, Memililer, Dimitler, Merdenler, Mazaklar, Keleşler, Tingilliler, İbıdıklar, Çetinler, Kırpıklar, Boz Ahmetler, Lökler, Istanbulular, Galemirler, Gardaşlıklar, Çürükler, Çalıklar, Çetmiler, Cinibizler, Çekbeşerler, İbiciler, Mahaplar, Şabablar, Dikliler, Gosalılar, Keneler, Gasılılar, Gara Gadirler, Potuklar, Şıh Aliler, Sazlılar, Köçekler vb.

Yine -lı, -li eki ile türetilen lakaplara da rastlanır: Akıllı, Kekilli, Memili, Tingilli, Dikli, İkicanlı, Develi, Gebeşli, Mesli, Kefkirli, Gamalı, Garınlı, Yağlı vb.

Emirdağ'da “gızı” ile biten ve önüne kadının çoğunlukla gelin geldiği sülalenin, ilin veya ilçenin; mensup olduğu aşiretin, anne ya da babasının lakabını aldığı görülmektedir: Köçekgızı, Çüğümgızı, Istanbulugızı, Duduşgızı, Gatırangızı, Kirmasgızı, Balişgızı, Kasap Alıgızı, Çiçekgızı, Gara Ahmetgızı, Yörükgızı, Boynuyoğunlugızı, Karabağgızı, Bolavadınlıgızı, Macırgızı, Çerkezgızı, Tatargızı vb.

Araştırmamız sonucunda yukarıda da bir kısmını verdiğimiz lakapları aşağıdaki başlıklar altında sınıflandırdık. Ancak, anlamlarını henüz tesbit edemediğimiz lakapları “Anlamları tespit edilemeyen lakaplar” başlığı altında vermeyi uygun bulduk. Yaptığımız sınıflandırma başlıkları şu şekildedir:

1. Mesleklerle ilgili lakaplar,

⁸ Fakı Edeer, *Sırlı Yol*, Uğur Ofset, Eskişehir 1997, s. 74-76.

2. Fiziksel özellikler ile ilgili lakaplar,
3. Hayvanlara benzetilerek verilen lakaplar,
4. Askerî lakaplar,
5. Mensup olduğu boyla (etnik menşe) ilgili lakaplar,
6. Devlet büyüklerine benzetilerek verilen lakaplar,
7. Anlamları tesbit edilemeyen lakaplar.

1. Mesleklerle ilgili lakaplar

Ahçı Mecit

Arabacı Davut

Arzuhalci Kazım

Ayakkabıcı Doğan

Başkatip Mazhar

Bekçi Fakı

Berber Cafer

Biriketçi Kemal

Bisikletçi Doğan

Boyacı Şahin

Buğdaycı Sadık

Camcı Süleyman

Cipçi Şükrü

Değirmenci Hacı

Demirci Dödü

Dişçi Mustafa

Doğramacı Yaşar

Eczacı Mustafa

Ekmekçi Musa

Elektrikçi Halis

Fırıncı Şükriye

Gardiyan Kamil

Gazeteci Deli Celil

Hafız İbrahim

Hamal Bekir

Hamamcı Gökkız
Hancı Şerif
Ispanakçı Veli
İğneci Raif
Kalaycı Hayri
Kasap Sadık
Keçeci Şükrü
Kireççi Mehmet
Kitapçı Şükrü
Köfteci Teke
Matbaacı Kazım
Mezarcı Ödek
Mobilyacı Eyüp
Mübaşir Vali
Nalbant Osman
Nüfuscu Derviş
Okucu Dudu
Ormancı Osman
Pırtıcı Cemil
Postacı Cemal
Resimci Latif
Saatçi Seydi
Sarraf Fazlı
Sebzeci Musili
Sıhhiye Ömer
Sinemacı Ahmet
Şoför Ahmet
Tellak Mehmet
Terzi İzzet
Tuzcu Ali Osman
Yağcı Eyüp

2. Fiziksel özelliklerle ilgili lakaplar

Fiziksel özürlerden dolayı verilen lakaplar:

Boynueğri

Kambur Bekir

Kıkı Güssün (Kısık sesle konuşma)

Kör Hafız

Laloğlan (Dilsizlik)

Pepe Ömer (Kekemelik)

Sağır Nihat

Topal Tayyar

Yılık (Şaşılık)

Çolak Halil

Kekeç Zeki (Kekemelik)

Hımhım Salih (konuşurken boğazdan ses çıkarma).

Öne çıkan fiziksel özelliklerinden dolayı verilen lakaplar:

Ağız ve dudak yapısına göre verilenler: Yirik Gız (dudak yapısı), Yallı Bayar (ağız yapısı).

Ayakları büyük: Goca Çarık.

Beyaz saçlı: Gırbaş, Akkafa.

Büyük ağızlı: Pepiş, Çarık Ağızlı.

Büyük kulaklı: Kulaklı Neşet.

Çenesi gamzeli: Çiftçene Şükrü.

Çocukluğunda zayıf olanlar: Tırık Halil, Gıdımış.

Çökük burunlu: Çökük Kadir

Esmer tenli: Yamyam Hüsnü, Gara Musa, Arap Kadir, Yağlı Yüksel, Eti Gara, Garadayı.

Gözleri büyük: Pertlek Musa, Çerçer Yılmaz (göz yapısından dolayı).

İri yapılı: Domdom Şükrü, Keleş, Goca Osman.

Kırmızı tenli: Gırmızı Ahmet.

Kısa boylu: Mırtı, Küçük Ali, Bacaksız Hacı, Kötü Fatma, Köse Ahmet.

Kıvırcık saçlı: Gırbız.

Küçük kafalı: Cukcuk Musa.

Saçı olmayan: Kel Mehmet.

Sarı tenli: Ce Sarı, Sarı Sait.

Uzun boylu: Uzun Cemil.

Yeşil gözlü: Gökgöz.

Yuvarlak kafalı: Topbaş Mehmet.

Yuvarlak yüzü: Tombak, Topak Kız (aynı zamanda güzel de)

Yürüyüş özelliğinden dolayı verilenler: Tıkıdak Gazi, Tintin Raif, Yavaş Hasan,
Yanbastı.

3. Hayvanlara benzetilerek verilen lakaplar

Ayı Mehmet

Baykuş

Bodik Hac

Culuk Mesut

Culuk Ziya

Çakal Cemal

Dana Tekin

Deve Sait

Eşek Mehmet

Garaboğa

Gaz Veli

Karaböcek

Karayılan

Karga Mesut

Kedi Emir

Keklik

Kenelerin Necati

Kirpi Ümit

Köpek Ese

Kör Cücük

Kurt Mehmet

Kuş Ömer

Kuşgöz Arif

Leyleğin Veli

Öküz Ahmet

Ördek Cemil
Pırır Zeki
Saka Osman
Taytak Kazım
Tazı Ayhan
Teke Reis
Tilki Ali
Tosun Mustafa
Tülü

4. Askerî lakaplar

Abdil Onbaşı
Borazan
General Fikret
Komando Ceylan
Koreli Gazi
Mevlüt Çavuş
Paşa Şükrü
Şükrü Baş Çavuş

5. Mensup olduğu boyla (etnik menşeyi) ilgili lakaplar

Arnavut'un Celal: Babasının Arnavut kökenli olmasından.
Çerkez Mehmet: Kuzey Kafkasya'dan yöreye yerleşen boya mensup olmasından.
Laz Mehmet: Karadenizli olmasından.
Macir (muhacir) Kızı: 1950'li yıllarda yöreye yerleştirilen göçmenlerden olmasından.
Muçcalıoğlu: Muslucalı Türkmen aşiretine mensup olmasından.
Yörük Ali Çavuş: Dereköy'e yerleşen Morcalı Yörük aşiretinden olmasından.

6. Devlet büyüklerine benzetilerek verilen lakaplar

Kaymakam
Paşa
Vali

7. Anlamları tespit edilemeyen lakaplar

Abdal Hüseyin
Alamaç
Balta Hüseyin
Bıygıdı Salih
Bicon Ahmet
Bobidik
Böbülük
Bulamaçcı
Cepbik
Cesi
Cıbrı Abdil
Cırıl Osman
Cırt Halil
Cıvılık
Cıvsı
Cöge Mehmet
Çıkı
Çörekotu
Çullu
Daşdüş
Dolaşık Göçü
Efkar
Falak
Gaga
Gasalak
Gavulgada
Gıgı gıcı Yüksel
Gıradeli
Gırma Ali
Gıygıdı Musa
Gopuk
Gosa Dayı
Gozil

Göklü
Gömbe Turan
Guduna
Hargız
Höke Sait
İcoz
Köle Sami
Küntüş
Lök Ahmet
Lügür Hamdi
Memicek
Mercimek
Mıcık
Miço Kemal
Moçu
Motuk Akkız
Pılı
Pıştınık
Potuk Şeref
Tekbıçak
Tomarik
Ülü Kemal
Üsü Celal
Üve
Valo
Yalangıran
Zalım Bilal

Kaynaklar

Edeer, Fakı, *Gurbetteki Emirdağ*, Emirdağ Ofset, Ankara 1994.

Edeer, Fakı, *Sırlı Yol*, Uğur Ofset, Eskişehir 1997.

Karşılaştırmalı Türk Lehçeleri Sözlüğü -I-, Kültür Bakanlığı Yayınları Başbakanlık Basımevi, Ankara 1991.

Ömer Ali Bey, Paşabey-zade, *Türkmen Kızı*, hzl. Özgül M. Kayahan, Zağnos Kültür ve Eğitim Vakfı Yayınları (Balıkesir), Tuğra Ofset, Isparta 1995.

Radloff, Wilhelm, *Manas Destanı*, hzl. Emine Gürsoy Naskali, Türksoy Yayınları, Birinci Basım, Ankara 1995.

Türkçe Sözlük, Türk Dil Kurumu Yayınları TTK Basımevi, Ankara 1989.

Yaldızkaya, Ömer Faruk. *Emirdağ Yöresi Türkmen Ağıtları*, Bayraklı Matbaası, İzmir 1992.

Yaldızkaya, Ömer Faruk, “Emirdağ Türküleri”, *IV. Afyonkarahisar Araştırmaları Sempozyumu Bildirileri*, Afyon Belediyesi Yayınları Hazer Ofset, Afyon 29-30 Eylül 1995.